

GEORGETA MĂNILĂ

Cuvinte ce s-au mai spus

Editura MAGIC PRINT

Cuvinte, cuvinte, cuvinte... le scriem, le citim, le ascultăm, luăm aminte. Cuvântul dintâi le stă căpătâi și luminează, lui i se închină toate celelalte, îl urmează, îl venerază, el le ține făclia și tăria trează.

Sunt cuvinte îndelung așteptate, ce au dreptate și nu-ți ies din minte, se opresc în loc, aleargă, o iau înainte, pleacă și se întorc, le simți și le presimți, le ascuți și le uiți, te amână și te îngână, desfac firul în patru, se întrec, petrec, te apără, te acuză, își caută muză când se poticnesc, se pierd și se regăsesc, întârzie sau vin prea devreme, uită să te mai cheme, le crezi sau nu le crezi, te prefaci, dar nu încetezi să le spui, să le repeți, să le taci.

Cuvintele pribegesc, te trezesc din visare, greșesc și îți cer iertare, îți stau pe limbă, se plimbă cu tine de mână, te crezi stăpână, dar își uită cărarea și stelele norocoase, le păstrezi sau le îndepărtezi, tu alegi firul, delirul, se țese sau se descoase când veșnicia, când nebunia.

Primești cuvinte în dar, te încântă și te descântă, îndrăznesc și te urmăresc îndeaproape, îți cer credință, îngăduință, apoi vor să scape, se descompun și îți spun numai ce vrei să auzi, se amuză și găsesc în toate o scuză.

Sunt cuvinte cu tâlc, altele ce tac mălc, trec cuvinte solemne, prețioase, în veșmânt de mătase, pline de surprize, de mize, îți iau ochii, profită de neatenția ta, te sperie, te perie, dau din coate să-și facă loc, te împing, te conving, îți prind betea și îți cer socoteală, te răsfăț și te fură pe față, te dezvață să crezi orbește. Cuvântul bun te ocrotește.

Sunt cuvinte mai multe într-un singur cuvânt, cel sfânt, pe el îl ții aproape, îl crezi și îl veghezi, să te lumineze, să nu îți scape. Sunt cuvinte de împăcare, de înălțare, de sărbătoare, cuvinte și jurăminte de iubire și sunt rugăciuni. Ele ne fac mai buni, mai înțelepți, ne învață răbdarea, cum să fim drepți.

Sunt cuvinte frumoase, curate, senine, ce stau ciorchine pe tâmpla serii, cuvinte de început și de sfârșit, cuvinte de nebănuire, ambițioase, de neoprit. Sunt cuvinte ce se ascund, îți pătrund pe sub piele, și se întipăresc rând pe rând, în gând, în suflet, în toamne târzii și le notezi să rămână vii, pe iarbă, pe pietre, pe cer, pe nisip, până la capăt le ducem cu noi când urcăm înverșunați ca Sisif.

Ce sunt cuvintele într-un singur cuvânt? Magie! Viețuim cu ele, am schimbat inele cu piatră rară și ne-am promis că vom urma același vis, cât timp va ține cerneala în călimară.

Georgeta Mănilă

FIUL RISIPITOR

Nu zidi pasărea să împrumuți un zbor
Țipătul ei te va urma neiertător
Și cu pași mici poți fi bun călător
Ajungi la timp și nu întâmplător
Îmbraci haine de prinț sau cerșetor.
Spectacolul pare îmbietor
Știi replica, ba chiar ești sfidător,
Primești aplauze ca cel mai bun actor
Și crezi că-ți poți citi singur în viitor.
Renunți la toți, devii risipitor,
Însă ispitele au gust amăgitor,
Reversul poate fi necruțător.
Doar în deșert simți setea arzător
Vin spaimetele, ai pasul temător
Când vezi cum pierzi, cum la toți ești dator
Și că demult n-ai fost învingător.
Atunci îți amintești de un loc primitor
Și te întorci pe drumul tămăduitor
Ei te primesc cu drag, că ești al lor.

POVESTEA ADORMITĂ

Dacă aş fi Frumoasa din Pădurea Adormită,
Doar de un prinţ, cu un sărut aş putea fi trezită.
Nimic nu ar veni să-mi tulbure noaptea cu vise,
Înşiruirea de zile fericite promise.
Nu aş sări ca arşă, în zori, din somnul nu prea lung,
Parcă toate grijile lumii din urmă mă ajung.
Ceasul deşteptător nu are ore fermecate
Toate aşteaptă acolo unde au fost lăsate.
Povestea se tot ascunde, se lasă căutată,
Aş vrea să dorm până va fi odată ca niciodată.

TREPTELE NOȚII

Aleile din vise s-au înzăpezit,
Florile dăltuite n-au culoare.
În ochii mei, tu ești de negăsit
Și mă strecor corabie pe mare,
Spre lumea ta cu cerul șters.
Sunt pescăruș în zbor, sunt căutare
A ultimului dor, a ultimului vers.
În gând, treptele noții le tot număr.
Ajuns în dreptul lunii, te recunosc după mers,
După haina aruncată pe umăr.

IAR ȘI IAR

Iar vin înspre tine cu ploaia pe brațe,
În păr, cu florile ce m-au nins,
În ochi, două stele mi s-au prelins
Și iar bat cărarea mărginită cu maci.
Mi-e dor
Să-mi însemni pe suflet cuvântul
Ce-l taci.
Iar tânjesc să-mi crească aripi în vânt
Și iar ceva mă aduce
Cu picioarele pe pământ.

ÎNDREPTĂRI

Prin vara umbrită și aproape stinsă,
Fără astâmpăr e miezul de foc.
Urmează o cale încă neatinsă
Îndreaptă suflete, le pune la loc.
Nu știi ce pregătiri face destinul,
Ce vorbe dulci șoptește la ureche.
Aduce maci unde stăpân era ciulinul,
Livezi de stele printre zodii-pereche.
Nicăcând străini să nu mai poată fi
Se vor tot întâlni prin veșnicii.